

Als oud-bewoner van het Rode Dorp kreeg de heer Levering, ik mag Rob zeggen, op 13 september de sleutel van zijn nieuwe huis in de Parkstraat. Van de oude garde zijn alleen Ligthert (zie oktobernummer) en Levering teruggekomen. Volgens afspraak is de woning helemaal kaal opgeleverd, alleen de plafonds waren gespoten. Hij begon met het schilderen van de wanden en zorgde zelf voor de elektriciteitsvoorziening. De antracietkleurige houten vloer lijkt op leisteen en wordt door een semi-vloerverwarming goed op temperatuur gehouden. Als handige jongen vond en vindt hij het fijn zelf de handen uit de mouwen te steken en heeft in huis nog aardig wat op het programma staan. Hij vindt het wel mooi dat hij weer in dezelfde straat is komen wonen als destijds, toen op nr. 22, nu op nr. 8. Het is nog even lastig zijn huis te bereiken met al dat bouwgeweld er omheen. Er staat een hekwerk aan de voorkant en aan de achterkant komt nog een houten schutting.

Woonde hij vroeger op kruipafstand van Hoogvliet, nu vindt hij het een goede oplossing dat de supermarkt naast het politiebureau is geplaatst met een voorziening van busjes voor de bejaarden.

Hij denkt dat hij de jongste was in het oude wijkje en voorspelde al dat mensen op leeftijd die het inmiddels elders naar hun zin hebben, daar blijven. Dat werd ook in de hand gewerkt door de lange aanloop naar de nieuwbouw: 5,5 jaar in plaats van de verwachte 1,5 jaar. Tussendoor woonde hij prima op het Acaciaplein, maar met in het achterhoofd het recht van terugkeer, bekeek hij de situatie opnieuw. Uiteindelijk besloot hij hier een nieuwe start te maken, en woont er nu alleen met regelmatig bezoek van zijn reeds volwassen zoon en dochter. Op dit rijtje wonen er nu vier al permanent. De saamhorigheid is goed, en het is veel meer multicultureel, daar is hij liefhebber van.

Van 2002 tot 2007 zat hij in de Bewonerscommissie van het Rode Dorp, waar de leegstand, het dichttimmeren van panden, het bijhouden van de buurt de aandacht had. Ad hoc werden duidelijk afspraken gemaakt in verband met antikraak: je mag er blijven totdat het hier plat gaat. Met Mozaïek Wonen en Bureau Halt zijn voor raddraaiers goede oplossingen gevonden met taakstraffen; jongeren hielden wekelijks de wijk bij en dat is volgens hem fantastisch gegaan zonder overlast.

Wel werden door de woningbouwvereniging afspraken gedaan over terugkeer en vergoedingen, maar daar hebben ze wat steken laten val-

len onder het mom van crisis, recessie, etc. Er is meer beloofd voor degenen die mochten terugkeren dan daadwerkelijk gestand is gedaan. Maar op zich heeft woningbouw in zijn ogen de mensen redelijk goed op de hoogte gehouden van de vorderingen, maar het had wel netter gekund.

Inmiddels is hij erg blij dat hij hier zit. Kan nog niet goed oordelen over gehorigheid en zo, omdat bewoning nog niet volledig is. Maar met de mensen die hier wonen kan hij het goed vinden en onderling lenen ze gereedschap uit of helpen elkaar een handje, want de meesten zijn nog zelf bezig. De wijk knapt zienderogen op, constateert Levering. Elke morgen ziet hij de bouwlui al vroeg aan het werk met parkeerplaatsen en bestrating en hij heeft daar geen overlast van. Stelt vast dat er nu al drie keer zoveel parkeerplaatsen zijn als er ooit hier geweest zijn.

De huurwoningen zijn allemaal opgeleverd, de koopwoningen nog niet, maar het zal niet lang meer duren voor dit bouwplan helemaal is afgerond. En als het er van komt, wil hij graag onmiddellijk weer in een bewonerscommissie zitten, alleen niet als voorzitter. Ook biedt hij zich bij deze aan als contactpersoon, dat is hij altijd al geweest; hij houdt nu eenmaal van samenwerken.

Rob Levering is 52 jaar (ziet er veel jonger uit). Hij woonde tot 1975 in Vlaardingen en verhuisde toen naar de Walestraat in Gouda, waar zijn moeder een winkel dreef in kunstnijverheid, kinderkleding en stoffen. Hij is in Rotterdam op school geweest, maar 's zomers was het feest: van zijn 16e tot zijn 21e was hij in Denemarken iedere zomervakantie wekenlang disc-jockey.

Hij heeft de opleiding tot etaleur voltooid in 1979. Juist toen werd het mode alle etalages uit de winkels te gooien en was er geen werk voor hem. Maar de etaleursopleiding heeft ook van

doen met detailhandel, dus verkoop, en uiteindelijk heeft hij 25 jaar in de automatisering gezeten. Nu heeft hij daar niks meer mee. Er volgde een managementopleiding van TNO, waardoor hij de afgelopen jaren leidinggevende in de sociale werkvoorziening was. Drie jaar in Gouda, waar hij het eerste slachtoffer werd van de bezuiniging. Hij vond werk in Woerden bij de Sluisgroep. Ook daar werkte hij bijna drie jaar bij een soort Promen, zoals in Gouda. Sinds kort is hij ook daar slachtoffer van bezuinigingen geworden, op 18 december krijgt hij ontslag. Weer zal hij de bakens moeten verzetten en hij heeft al aangegeven dat hij graag in de zorgboerderij aan de slag wil. Vanaf het moment dat hij in de wereld van de sociale hulpverlening terecht kwam, mensen met een beperking begeleiden, bleek dat zijn wereld te zijn. Hij heeft ervaring met mensen met Downsyndroom, autisme, adhd en schizofrenie. Dat gaat hem goed af. Hopelijk vindt hij gauw weer een baan naar zijn zin.

In zijn vrije tijd doet hij aan handboogschieten in een club in Gouda, naast de Willem Alexanderkazerne op de Groen van Prinsterersingel; daar zitten vrouwen, mannen en ook kinderen op. Binnen schiet je op doelen die aan de muur

hangen, maar de vereniging gaat ook naar buitenwedstrijden, zoals in Brabant, waar die sport meer leeft dan hier. Hij zit er ongeveer twee keer per week vier uur in totaal. Voor nieuwe leden heeft de vereniging een boog, maar hij heeft zijn eigen boog. Nu wordt hij werkelijk enthousiast en laat een indrukwekkende kunststof handboog zien, die uit een keurig koffertje komt met allerlei hulpstukken. Je kan schieten met houten, kunststof of carbonvezel pijlen en er komt een speciale handbeschermer zonder vingers aan te pas voor het aanspannen van de pijl. Het duurt wel even voordat de handboog schietklaar is gemaakt met vizier en al. Normaal gesproken schiet je drie pijlen per ronde. Ook wordt geschoten op kunststof beesten of rozen (die normaal aan de muur hangen), die staan opgesteld. Op wedstrijdniveau heb je voor drie pijlen schieten 180 seconden. Rob: "Je doet je best het geel te raken, de 9 en de 10, dat zijn de hoogste punten: de roos. Dan vergeet je even wat er om je heen speelt." Het schijnt verschrikkelijk leuk en rustgevend te zijn.

Wij zullen vast nog meer van Rob Levering horen als hij zich verdienstelijk maakt in de wijk als lid van de bewonerscommissie of als straatcontactpersoon.....

+